

vilde gøre sin Myndighed gældende paa Orlogsværftet ved at indføre en mere civil Haandhævelse af de militære Love, som de Folk ere underkastede. Ministeren gjorde gældende i Fjor, at de Folk vare under Straffelov for Krigsmagten, og derfor vare tvungne til at rette sig derefter. Det er der maaske ikke noget at gøre ved, men det kommer ikke altid an paa, hvorledes Lovene ere, men paa hvorledes de haandhæves, og om der er god Villie til Stede fra Autoriteterne og de befalende. Jeg mener, at de maa kunne haandhæve de bestaaende krigsmilitære Love paa en mere civil og human Maade, end man gør. Det har før været saa — og det har vakt Indignation ogsaa her i Folketinget — at man paa Orlogsværftet havde truet der-værende Arbejdere, som havde tilladt sig at holde et Møde om deres Forhold, og naar de saa fremkom til Ledelsen for Holmen med de Ønsker, som det var vedtaget, at de skulde forelægge, saa var man indigneret derover. Men de samme Forhold bestaa jo endnu der ude. Der bestaar en Forening af faste Arbejdere paa Orlogsværftet, den er sanktioneret af Orlogsværftets Ledelse, men det er i hvert Tilfælde en Forening, hvor Medlemmerne have Lov at komme sammen, ellers ved jeg ikke, hvad de skulle have Foreningen til, og selv om de ikke netop komme sammen i Egenskab af Forening, saa kunne de maaske komme som enkelte Personer. Nu holder denne Forening et Møde, og Arbejderne paa Orlogsværftet indgive en skriftlig Anmodning til Værftets Ledelse om et eller andet, f. Eks. som for nogen Tid siden om en aarlig kortvarig Ferie. Alle de gamle Historier fra Provisoriernes værste Tid, da vi vare vante til at se paa Regeringen, som den, der kun var til for at ave Folket, gentager sig paa ny derude. Man truer Arbejderne, som tillade sig at fremkomme med et saadant Ønske, med Straf, idet man siger: vi kunne arrestere Jer paa Stedet, I have ikke Lov til at samles for at raadslaa om Værftets Forhold. Jeg henstiller til det høje Ting, om man vil mene, at det er en Situation, der er passende for de nuværende Forhold. Jeg synes det i ethvert Tilfælde ikke, jeg synes den ærede Minister burde gøre sin Indflydelse gældende for at dæmpe paa den strenge Aand, som hans underordnede paa Orlogsværftet helst ville bære til Skue. Det er naturligt, at paa en Institution, der er saa gammel som Orlogsværftet, og hvor Arbejdet er saa delt, som det er, vokser der efterhauden Smaa-

konger op paa hver Plet, de have deres Raaderum og deres underordnede at kommandere over, og over disse smaa Underkonger er der saa igen en Overkonge, der atter dominerer Underkongerne og det er derfor, at de ikke tør foretage sig noget. Men i ethvert Tilfælde synes jeg, at den Bureaukratisme og Militarisme, der har raadet og endnu stedse raader paa Orlogsværftet, kunde det være passende snart at lade forsvinde. Der hersker, synes jeg, en unødigt Haardhed.

Jeg har et andet Spørgsmaal, som ogsaa vedkommer Marinen, det er om Margarinen. Da jeg i Fjor berørte dette Punkt, sagde den ærede Marineminister, at man havde indført Margarinen i Flaadens Skibe, og derved havde opnaaet en stor Besparelse. Jeg truede ham den Gang med, at hvis man ikke snart tog Reb i Sejlene og forandrede denne Bestemmelse, vilde der til Marineministeriet blive klæbet et Navn, som havde megen Lighed med Margarine. Han sagde saa videre, at nu var „Valkyrien“ ude paa Togt, og naar den kom tilbage, vilde man kunne se Resultaterne af Anvendelsen af Margarine. „Valkyrien“ har nu været ude paa Togt, men saa vidt jeg har erfaret, ere Mandskab og Underofficerer grundkede af den Prøve, der er gjort. Det kan godt være, at Ministeriet derfor faar en Beretning om, at man er overmaade tilfreds dermed, det tør jeg ikke modsige, men hvis der kommer en saadan Beretning, saa er den ikke afgivet ved almindelig Afstemning, det ved jeg ganske bestemt, thi Mandskabet i Almindelighed har været grundked af denne Foranstaltning. Jeg er noget i Tvivl om, hvorvidt Ministeriet i Henhold til sit eget Spisereglement er berettiget til at paaoktroysere Mandskabet denne modbydelige Margarine. Der staar i Spisereglementet, som endda er fra 1901, at de skulle have 15 Kvintin — Orlogsværftet er jo en gammel Institution, endnu i 1901 regner man med Kvintin — Margarine eller 12½ Kvintin Smør. Naar man læser Reglementet, maa man dog gaa ud fra, at Folkene saa maa have Lov til at vælge, men der er intet Valg, de skulle have Margarine. Jeg vil meget henstille til den ærede Minister — ogsaa af Hensyn til ikke at faa det Navn klistret paa Marineministeriet — at han vilde foretage denne lille Reform: at spørge Mandskabet, hvad de helst ønske, og jeg er da overbevist om, at det med knusende Flertal vil blive vedtaget, at de ville have det gode danske Smør.